

CÂU TRUYỆN TIẾNG VIỆT

*Truyện ngắn
Gàn Bát Sách*

Lời nói đầu: Tác giả tên thật Tô Văn Cấp, sinh năm 1941, một cựu Sĩ Quan VNCH, cựu tù chính trị, định cư tại Hoa Kỳ theo diện HO-1, hiện làm việc tại học khu Ocean View. Với nhiều bài viết sống động và xúc động, ông đã hai lần nhận giải Viết Về Nước Mỹ: 2006, với bài "Học Tiếng Anh" và 2007 với bài "Con ơi, Bây giờ con ở đâu." Sau đây là bài viết mới nhất của ông.

- Anh ơi, dọn dùm em cái ga-ra này coi, đồ đạc lộn xộn quá hà (*một đoạn quảng cáo trên radio v/v lắp ráp garage)

- Đã bảo vất bớt đi thì không chịu, lại còn đem đồ bán ở ngoài lề đường về nhà! Nhiều rác quá thì biết cất đi đâu bây giờ?

- Cái gì? Ông bảo ai mang rác về? Đồ của tôi còn tốt mà, thấy ga-ra-seo [Garage Sale], tôi mua về, lúc nào cần sờ đến là có ngay, còn ông cứ đi "suốt" thì biết cái gì?

Đang ngọt ngào hạnh phúc anh-anh em-em, bỗng dung thấy vợ nổi giận rồi nổi đóa, đòi tông "ông tôi", lão gàn Bát-Sách cũng bốc hỏa theo.

- Cái gì? Tại sao bà rửa tôi "đi tàu suốt"! Ý bà muốn rửa tôi chết đi cho rồi chứ gì? Phải mà, bây giờ tôi già rồi, là xấu như Chung Vô Diệm....

- Này này, tôi rửa ông hồi nào? Cứ nghe mấy ông bạn già dịch xúi đi uống những thứ thuốc linh tinh, được thảo với quả trám, đã chẳng được việc gì, lại còn bị sai-ép-phếch làm cho ù tai, hoa mắt! Tôi nói ông đi "suốt" tức là đi suốt cả ngày, chứ "đi tàu suốt" hồi nào? Rõ là già nghễnh ngãng lãng tai!

- À ra thế! Thà rằng bà rửa tôi đi tàu suốt còn hơn là bà nói tiếng "suốt" VC trước mặt tôi. "Suốt" là cái khi gì? Phải nói cho rõ là suốt ngày, suốt tháng, suốt năm, suốt cả đời v.v.. Cái tật ưa nói tắt, xấu hay làm tốt, dốt hay nói chữ.

- Sao? Ông nói cái gì? Nhắc lại thử coi, ông nói ai xấu? Ai dốt?

- Xin lỗi bà, tôi nói cái bọn ngợm và những người ưa dùng tiếng VC.

- Không phải tôi ưa dùng mà chính các đài phát thanh và báo chí ở hải ngoại đang làm đĩnh tai nhức mắt người ta với những tiếng "chôm" của XHCN kia kia! Chưa hết, chính các bạn của ông, những người từng là lính, từng không đội trời chung với bọn ngợm,

từng bị chúng nhốt mà lại đi vay mượn ngôn ngữ của chúng để viết văn, viết hồi ký, v.v.! Ông coi đây này, coi cái này này.

Xuân, vợ Bát-Sách, dí cuốn hồi ký chiến trường của Lê văn Chôm vào mặt chồng, tay vỗ vỗ vào cái chỗ ngồi rồi quày quả bỏ đi ra hè ngồi sụt sịt. Bát-Sách lắc đầu thờ dài, chuyện xảy ra quá bất ngờ, Sách cầm cuốn hồi ký lên đọc:

- "Tôi không được đi phép thường niên mà đi hành quân "suốt"!"

Ý hẳn là tác giả muốn nói ông đi hành quân suốt cả năm. "Suốt" là lối nói thu gọn của XHCN cho khác người, sốt rét cấp tính thì gọi là "sốt cấp", tăng tốc độ thì nói "tăng tốc", thiếu thốn và đói kém thành "thiếu đói" và rồi họ chẳng hiểu ý nghĩa hai chữ "thiếu đói" là gì nên đem dùng sai bét, lộn ngược. Khi đập thủy điện sông Ba bị vỡ, hàng ngàn gia đình ở hạ lưu bị cuốn trôi, báo trong nước đưa tin:

- Hàng ngàn gia đình đang lâm vào tình trạng "thiếu đói" trầm trọng.(!)

Họ chơi chữ nghĩa lộn ngược, nhưng cái lộn mửa là radio hải ngoại cũng cứ loan tin đồng bào trong nước đang "thiếu đói" trầm trọng, yêu cầu đồng hương "khẩn trương" đóng góp để giúp dân "thiếu đói" (!)

Lật trang khác, Bát-Sách giật mình khi thấy tác giả còn chơi bạo hơn nữa, chắc là nhớ đâu đó có câu "xuyên suốt sợi chỉ hồng", ông viết:

- "Tiểu đoàn của tôi hành quân xuyên suốt khắp 4 vùng chiến thuật"!

Trời ơi là trời! Chỉ cần viết đi khắp bốn vùng chiến thuật là được rồi, hà có gì phải khiêng 2 chữ "xuyên suốt" vào khiến nó giống như "hồi ký" của bộ đội miền Bắc? Không kèm được tức giận, Sách bật ra tiếng Đức rồi cảm thấy hối hận nên chàng bước lại bên Xuân đang ngồi sụt sịt, chàng nhè nhẹ đặt bàn tay lên vai nàng xoa-xoa rồi cúi xuống ghé sát vào tai vợ thì thầm:

- Xin lỗi em, xin lỗi em vì "sự cố" vừa rồi, anh sẽ dọn dẹp cái ga-ra của em cho sạch sẽ gọn gàng. Trong "quá trình" anh dọn thì em cười lên cho đời thêm vui chứ em cứ ngồi chảy nước ra đó thì trông "phản cảm" quá.

Biết chồng làm lành, tuy đang tức càn hông, muốn hất tay Sách ra, nhưng thấy chồng có ý điều, dùng những ngôn ngữ của thời kỳ "quá độ tiến lên xã hội loài người" nên Xuân phì cười cầm tay chồng máng yêu:

- Anh ngốc quá, xoa xoa vai là sai chỗ rồi, đằng trước cơ, mình "giao lưu" lại nghe anh.

Bát Sách dìu vợ đứng dậy, đặt nhẹ cái môi hôi mùi thuốc lá lên má vợ (gò má của vợ), cái mùi 555 khiến Xuân thường bị lãnh cảm, nhưng hôm nay sao thấy nó thơm thế, rõ là "yêu nhau trái ấu cũng tròn" nên cả hai cùng dìu nhau đi dọn ga-ra, vừa đi vừa song ca nhỏ nhỏ:

"Không phải tại anh mà cũng không phải tại em, tại ngôn ngữ khi gió nên chúng mình giận nhau".

Giữ đúng lời hứa, Sách bắt Xuân ngồi ở xích-đu đưa đọc tiếp cuốn hồi ký chiến trường, nhờ nàng tìm xem tác giả này có "bức xúc" hay không. Chàng cũng không quên pha cho vợ ly Carte Noir nhiều sữa ít café, còn mình thì xoay trần khoe bộ ngực Omega, sắp xếp lại mọi thứ cho gọn gàng, những thứ chàng thường lén quăng đi thì hôm nay thấy chúng dễ thương. Một bọc chứa dây buộc bún khô Tháp Chùa mà vợ cất đi để dùng khi cần thiết, cũng được Sách vuốt thẳng thẳng, bó lại treo lên vách thay vì vất vào thùng rác như chàng vẫn thường làm.

Thấy Sách mồ hôi nhễ nhại, Xuân vội đứng dậy đưa chồng cái khăn thấm nước đá và uống chung một hớp café. Sách cười híp mắt nói:

- Nhờ mấy tiếng VC mà mình lại yêu nhau hơn.

- Này lão già kia! Đừng có ăn nói hàm hồ như thế, nói theo cái kiểu một số kẻ vô ý thức lộng ngôn cho rằng nhờ VC mà gia đình họ được cơm no áo ấm ở Mỹ! Ông không biết cái nhục mất nước rồi bị tha phương cầu thực hay sao? Nếu chỉ cúi đầu ăn thì đâu nhất thiết phải đi bằng hai cẳng! Nếu...

Thấy vợ vung tay múa chân, miệng hò hét như những chính khách trên sân khấu, sợ hàng xóm nghe được thì thêm phiền hà, Sách vội chạy lại ôm Xuân "không chế", nhưng nàng vẫn vùng vẫy, miệng la bải hoải. Không còn cách nào khác, chàng bèn dùng thế võ khóa mồm khiến đối thủ ú-ớ rồi âm-ừ, người mềm nhũn như sợi bún thiếu điều muốn khuyu xuống nên Sách vội bế thốc Xuân lên chạy vào phòng để cạo gió xoa dầu!

Nhìn chồng nằm gối đầu lên hai bàn tay, trán lấm tẩm những giọt mồ hôi, nhớ lại thuở xa xưa mỗi khi gặp cảnh này, Xuân thường thương cho chồng một điều thuốc SALEM, loại thuốc lá có mùi menthol dễ thương, mà cái tên của nó bị mấy ông zà-zịch dịch ra tiếng Việt nghe cũng dễ thương: "Sao Anh Làm Em Mệt"! Ngày ấy Xuân thường quẹt Zippo lên, đốt điều thuốc, rít một hơi rồi phả khói vào mặt Sách trước khi gắn điều thuốc lên môi người yêu.

Ôi thời oanh liệt nay còn đâu! Lửa đã tắt, bình khô rượu mà SALEM cũng chẳng còn, để an ủi chồng và giúp chàng quên dĩ vãng oai hùng, Xuân nằm xích lại, nâng đầu Sách lên, lấy tay thay gối, thỏ thẻ như hồi xa xưa:

- Thôi đừng suy tư nữa, không còn Salem thì em đọc báo XHCN cho anh nghe, mua vui cũng được một vài trống canh.

- Đã hết thuốc Salem lại còn phải nghe chuyện XHCN thì anh trở thành liệt... sĩ luôn à nghe. Mà tại sao em lại đọc báo VC ôn-dịch ôn-lai?

- Có vào hang hùm mới bắt được cọp, có đọc VnExpress, Tuổi Trẻ, Công An mới biết chủ tịch tỉnh Hà Giang Nguyễn Trường Tô sai hiệu trưởng Sầm Đức Xương đem nữ sinh đến cho hấn làm thịt. Có đọc mới biết ngư dân VN bị "tàu lạ" bắt và đâm chìm ngay trên biển của mình! Có đọc mới biết họ xây cầu chưa xong đã sập! Anh còn nhớ ngày 29/6/2007 cầu Cần Thơ bị sập khi đang xây khiến 54 công nhân chết và 80 bị thương không? Em nhớ rõ là vì ngày đó có ông vội vàng kêu gọi đồng bào hải ngoại "khẩn trương" góp đô cho ông đem vô XHCN cứu trợ!

- Chuyện làm việc thiện của người ta, sao em cứ thích xía vô? Mà cây cầu đó xây tới đâu rồi nhẩy?

- Cầu ấy sập "hợp long" rồi, để em đọc tin trên VnExpress nhá:

"Cầu Cần Thơ chuẩn bị hợp long. Ngày 26/9/2007, sự cố sập 2 nhịp khiến 54 chết, 80 bị thương. Dàn thép cuối cùng được lắp đặt để nối liền cầu Cần Thơ bắc qua sông Hậu ngày 3/10. Dự kiến hợp long ngày 15/10/2009 và chính thức thông xe vào tháng 3/2010. Nhưng mới chỉ thông xe kỹ thuật thôi mà đã có 10 thợ chụp hình và nhiều hàng rong đến đây tác nghiệp. Có đi thực tế mới thấy một số bộ phận người dân chưa ý thức được giá trị và biểu cảm của cây cầu. (ngung trích)

- "Hợp long, thông xe, tác nghiệp, biểu cảm, đi thực tế" là kí gì vậy? Bộ phận của người là bộ nào vậy? Bộ trên hay bộ dưới, thượng bộ hay hạ bộ?

- Bỏ ai mà biết! Chắc ý họ muốn nói "hợp long" là cầu Cần Thơ "giao hợp" với Vĩnh Long chứ gì. Còn thông xe chắc là cho xe chạy qua cầu, là lưu thông! Thông xe kỹ thuật chắc là cho xe đi thử! Tác nghiệp là là là... tác nghiệp! Biểu cảm là không phải phản cảm! Người (dân) ta có nhiều bộ phận mà chỉ có một "bộ phận" chưa ý thức thì hấn là bộ phận này ở thấp thôi! Ôi giờ ơi, hiểu chết liền. Để em đọc anh nghe lời tuyên bố của ông thanh tra nói về nạn kẹt xe ở Hà Nội nhé:

"Ùn tắc ở các điểm phân làn chỉ là cảm quan, ùn tắc hiện nay chỉ là giả tạo do sự thiếu ý thức của một bộ phận người tham gia giao thông. Ngoài ra cũng có nguyên nhân mật độ giao động khi tụt trường đột biến. Chúng tôi chia làn để các phương tiện không bị xung đột, tránh ùn ứ. Nhưng ý thức kém, người tham gia giao thông thấy chỗ nào đi được là chen vào gây nên tình trạng ùn tắc cục bộ".

Đó là nguyên văn lời của thanh tra sở giao thông Hà Nội Hoàng Văn Mạnh phát biểu với VnExpress. Phóng viên không "đồng tình bèn "phản biện":

“Thực tế cảm quan cho thấy việc cưỡng ép phân làn ở một số tuyến đường có dải phân cách là không hợp lý.”

Khi tai nạn xe hơi xảy ra, cái sau ủi đít cái trước, thì họ gọi là "ô-tô đâm liên hoàn!" Làm như cái xe đầu tiên quay vòng lại húc vào đít xe sau cùng, liên hoàn mà! Cái gì xảy ra liên tiếp thì họ gọi là liên hoàn. Thằng ăn cướp đâm liên tiếp ba người thì họ bảo nó đâm "liên hoàn". Nếu chỉ có 2 xe thì sao? Hình chụp xe taxi bị xe Rolls Roys ủi đít bẹp dúm thì ngôn ngữ đỉnh cao diễn tả như thế này:

“Đuôi xe taxi bẹp dúm khi tác động với góc bên phải của Rolls Roys.”

Phi cơ đang bay, nghe có tiếng điện thoại reo, ô-tét-đờ-le đi đến yêu cầu hành khách tắt điện thoại, vì hành khách này mang 3 cái điện thoại, nhưng lại chỉ tắt có 2, còn 1 chiếc thì vẫn mở. Cô tiếp viên báo cáo với phi công trưởng, trích Vnexpress:

“Vị hành khách mang ba di động nhưng chỉ tắt có hai, còn một cái vẫn để ở chế độ mở.”

Nếu bạn đi vào RR rồi đi ra mà quên gài thì đó cũng là những cái cúc thuộc chế độ mở. Kể sơ sơ ngôn ngữ diễn tả chuyện giao thông. Bước qua thể thao, phóng viên VnExpress diễn tả động tác cầu thủ Beckham đá bóng:

“Beckham vào bóng bằng gằm giày.”

Ai đã từng đá bóng thì làm ơn giải thích động tác "vào bóng" bằng "gằm giày" là như thế nào? Khi các huấn luyện viên hướng dẫn, luyện tập và đưa ra những chỉ thị cần thiết cho cầu thủ thì VnExpress viết:

“HLV trưởng Argentina Maradona thị phạm cho các học trò trên sân tập.”

“HLV Calisto của đội tuyển bóng đá VN liên tục phải nhắc nhở, sửa lỗi rồi thị phạm cho các học trò.”

Không lẽ "thị phạm" là đưa ra những chỉ thị về sai phạm?

Nhưng chưa ly kỳ bằng đoạn viết về ông HLV đội tuyển Pháp:

“Đội tuyển Pháp đã hòa 2 trận, HLV Domenech bèn thay đổi chiến thuật, nhưng quỹ thời gian chỉ còn 1 tuần nên ông Domenech đem lại quá nhiều bất cập.”

Ông HLV Domenech không còn "quỹ thời gian" để thay đổi chiến thuật, còn hoa hậu Jenê-phơ Phạm (vợ bỏ của ĐVH) không được đi hét theo chồng thì tâm sự với PV báo Tuổi Trẻ:

“Trong quá trình làm việc sắp tới, tôi sẽ đầu tư quỹ thời gian vào công việc người dẫn chương trình.”

Chỉ có quỹ sứ mới hiểu "quỹ thời gian" là cái gì! Thay vì nói MC hay điều khiển chương trình thì lại "dẫn ct", làm như xích cổ nó kéo đi.

Không nói chuyện Beckham vào bóng bằng găm giày nữa, không tìm hiểu quỹ thời gian nữa mà đi nghe họ kể chuyện “màu đỏ chủ đạo” của cái xi-líp mà cô Venus mặc khi chơi banh lưới (banh lưới: tennis, banh lỗ: golf):

“Venus lại mặc đồ phản cảm. Ở giải Italy mở rộng, Venus lại diện trang phục phản cảm như ở giải Pháp mở rộng, nhưng lần này cô chọn màu đỏ làm chủ đạo.”

Ồi bác ơi, cháu mặc xi-líp đỏ mà bảo là lấy màu đỏ làm chủ đạo thì nghe ghê quá, có khi lộn với lá cờ lấy màu đỏ làm chủ đạo đấy, cháu chả hiểu ý bác nói màu đỏ "chủ đạo" là cái gì sất.

“Ở US Open, Kim Clijsters loại ứng viên nặng ký Venus Williams, sau đó cô tiếp tục mạch trở lại hoành tráng ở giải đầu mà cô từng vô địch.”

"Mạch trở lại hoành tráng" nghe chưa kinh bằng ông phó giáo sư Hà Đình Đức nói về việc nạo vét Hồ Gươm:

“Sau khi vét thí điểm kết quả sẽ được quan trắc đánh giá để có phương án xử lý tiếp theo. Khu vực xử lý thí điểm chưa tới 1% diện tích hồ, lượng nước hao hụt không đáng kể nên không cần bổ cập.”

Đường hầm cầu Thủ Thiêm bị cháy thì bản tin ghi lại như sau:

“Đường dẫn hầm cầu Thủ Thiêm phát hỏa, chiến sĩ PCCC đến hiện trường và đám cháy được khống chế. Tuy nhiên mật độ khói trong đường dẫn vẫn còn nên lực lượng tiếp tục triển khai tiếp cận điểm phát hỏa.”

Anh buồn ngủ rồi hả? Thôi để em ru cho anh nghe chuyện giá cả:

“Giá sữa bột ở VN tăng giá lung tung, bộ y tế thông báo là giá không được vượt trần quy định. Khung giá sẽ được xây dựng căn cứ trên giá bán không bao gồm chi phí bao bì. Sau khi cân đối, các doanh nghiệp được quyền công bố giá bán nhưng không được vượt trần quy định mà phải tiếp cận giá bình dân (!). Nếu vi phạm thì khung hình phạt là 5 đến 10 tháng tù.”

Xuân đang đọc những "mảng văn cực kỳ hoành tráng" cho chồng nghe thì Sách hét lên "thôiii ốiiii", Xuân vội vàng nắm đầu chồng lắc lắc:

- Này này, anh mơ thấy gì mà hét lớn thế làm em giật cả cái... mình, ác mộng hả? Cái gì thôi? Em có đánh đấm gì đâu. Hay là anh mơ thấy con đ. ngựa nào nó bóp... cổ anh.

- Không có ác mộng hay đ. ngựa nào cả, chính em đấy, em làm anh phát điên lên đây này, nếu còn lại nhãi những thứ ngôn ngữ khi gió đó nữa thì anh, thì anh...

- Thì anh, thì anh làm sao? Anh làm gì tôi? Vì anh tôi đã phải hy sinh "tiếp cận" với ngôn ngữ lộn mửa này. Anh nằm gối đầu lên tay tôi, tôi gác chân lên đầu... gối anh, tôi đọc cho anh nghe những "mảng văn chương cực kỳ" của XHCN đang trong thời kỳ quá độ tiến lên loài người mà anh lại hét thối lên là thế nào?

- Xin lỗi em, tại vì anh "bức xúc" quá.

- Ông nói "bức" cái gì, "xúc" cái gì? Muốn... thì đi chỗ khác, nằm bên tôi mà ông "bức xúc" thì đúng là đàn ông, ông đàn. Tại sao ông lại đi mượn của VC cái thứ vô nghĩa ấy về làm cho bản cái lỗ... tai tôi! Có nhiều tiếng thanh tao như khó chịu, bực bội, bực dọc, phẫn uất, tức tối, lo lắng, bần khoãn, giận hờn, đau khổ, điên tiết, lộn tam bành v.v. tùy từng trường hợp mà dùng. Cái thứ gì mà đụng đâu cũng "bức xúc"! Mở miệng ra là "xúc" nghe tục làm sao!

- Ôi giỏi! Người ta nói đây đường kia kia, báo dùng, "đài" dùng, ông lớn dùng bà bé dùng thì có sao đâu? Thấy cái gì có hơi hám VC một tí là em chống, em đứng là người chống cộng "sảng".

- À thì ra ông nói tôi mê sảng chống cộng hả? Tôi nói cho ông biết, chuyện trong nước xảy ra làm sao, đâu có thế nào tôi cũng chẳng nói làm chi. Cái vấn đề là sự trong sáng của tiếng Việt ở hải ngoại đang mờ dần vì pha trộn với ngôn ngữ bản xứ, nay có nguy cơ bị bệnh nặng do virus du-sinh và ca-nô mang sang, hễ chúng làm rơi ra câu nào là có kẻ chộp lấy mà dùng! Nhất là bọn con buôn, nó quăng cho cái quảng cáo đầy chữ VC kèm theo vài đô-la là các "la-dô" tranh nhau vồ ròi các xưởng ngôn cứ ra rả trên các làn sóng "hoành tráng, khuyến mãi, ấn tượng v.v.!" Báo chí thì bê nguyên văn các bản tin trên báo điện tử trong nước, trước đây thì đi hai bước cắt-dán, nay thì đi ba bước "highline, copie, paste là có bản tin như của chính mình, ngôn ngữ VC còn y nguyên, phóng viên viết tin thì dùng quá nhiều tiếng trong nước, có vẻ như họ xuất từ đó mà ra! Thu-em-hỏi!

- Này bà! Bà ăn nói nên giữ mồm giữ miệng kẻo bị đi kiện vì làm thiệt hại đến thương vụ của họ đấy.

- Con kiến mà kiện củ khoai ấy à? Mà tôi không có củ thì con kiến kiện để ăn cái gì? Thôi, chuyện cộng đồng để cộng đồng lo, tôi quay về chuyện giữa ông và tôi đây này. Tôi có làm điều gì khiến ông không vừa ý thì báo cho tôi biết rằng ông chán ngấy, khó chịu, bực mình v.v. thiếu gì chữ để nói mà sao ông cứ chỉ có một câu thô tục "bức xúc"?

Đã vậy, ông cũng như một số bạn của ông, sau khi bị "gãy súng" lại bày đặt viết văn. Tôi trân trọng việc làm này nếu như các ông không vay mượn những thứ ngôn ngữ quái đản khiến ông không phải viết văn mà là "giết" văn chương.

- Bà đừng có nói thêm, nói điều rồi chẻ sợi tóc ra làm tư làm tám, hai đầu bịt bạc giữa khám xà cừ vu oan cho tôi.

- Oan hả? Nói có sách mách có chứng, cuốn sách hồi ký chiến trường ông đang "giết" tiếng Việt đây này, ngay trang đầu ông đã dao to búa lớn:

- "Tôi đi hành quân xuyên suốt khắp bốn vùng chiến thuật...." Ngô nghê chưa? Hai chữ "xuyên suốt" không bao giờ dùng ở miền Nam VN, và lại nó quá thừa, quăng nó vào sọt rác thì văn của ông nhẹ nhàng đầy đủ ý nghĩa rồi. Còn ở dòng 4 trang 3, tôi lại tưởng là hồi ký của bộ đội miền Bắc:

- "Tôi cho đại đội khẩn trương rút, nhưng để lại một tiểu đội ở tại hiện trường để tìm phương án tiếp cận địch quân"!

Sách báo miền Nam có chữ đường "tiếp cận" trong hình học, còn ngoài chiến trường là "tiến sát, bám sát, lại gần" địch quân. Nay ông thấy người ta nói "tiếp cận giá bình dân" ông cũng bê vào văn của ông! Miền Nam ta chỉ dùng "khẩn trương" trong trường hợp báo động, giới nghiêm, thiết quân luật, nay thì cái gì cũng "khẩn trương", yêu khẩn trương, đái khẩn trương, ị khẩn trương. Cái đêm bị ngồi xe bít bùng từ trường Taberd đến Long Giao, dọc đường xe ngừng, bộ đội hét:

- Các anh đái khẩn trương lên".

Tôi thấy các ông ngỡ ngác chả hiểu gì cả, nay thì xoen xoét nói "khẩn trương" như môi có bôi mỡ. Ông chồng yêu... quái đản của tôi, các ông là lính, là người không đội trời chung với VC, chúng đã giết 10 năm, 15 năm tuổi trẻ của các ông trong ngục tù khiến chị em tôi chết theo tuổi xuân! Nay chạy ra hải ngoại mà vội quên quá khứ, "giết" văn bằng ngôn ngữ VC. Tôi đã nhắc ông nhiều lần thì ông viện cớ là ở tù lâu nên quen miệng! Nguy hiểm! Miếng ngon nhớ lâu, điều đau nhớ đời, ông thường mĩa mai nhắc chuyện cai tù dẫn các ông đi coi cine và ra lệnh:

- "Trong quá trình xem phim, các anh phải giữ cự ly gián cách."

"Quá trình" là diễn tiến một sự việc xảy ra trong quá khứ, nếu họ dùng vào việc đang hay chưa xảy ra thì là "nó dốt nó say sô" vậy mà các ông cũng bày đặt dốt theo sao? Tôi nhớ mãi cái buổi họp về đại hội sắp tới, ông nói thế này:

- "Trong quá trình diễn ra đại hội, chúng ta sẽ phải..."

Tôi nhớ là vì hôm đó sau khi ông phát biểu "quá trình", tôi vẫy con tô-tô và kiki lại nghe "bố" nó nói. Tưởng "đảng đã cho ông sáng mắt", ai ngờ sau đại hội, ông gửi một cái email cho các hội viên như sau:

- "Tôi đánh giá cao về sự năng nổ của các bạn đã giúp đại hội được thành công nhất định. Ý đồ của tôi là đưa các phu nhân đi tham quan Little SG, nhưng vì thời gian bị khống chế nên không thực hiện được. Xin cảm ơn các bạn, những người đồng hương thân thương của tôi".

- Tôi định đập vỡ mặt cái láp-thóp đã ăn nói ba-láp, vợ vét rác rến XHCN vào cái thư gửi cho đồng đội, đồng môn! Ông ăn cắp tất cả chữ nghĩa của một "thủ trưởng". Cái gì là "đánh giá cao"? Một kiểu nói trích thượng. Người Nam mình không bao giờ "năng nổ" mà chỉ có hăng say, nhiệt tình. "Ý đồ" là mưu toan thực hiện một hành động bí ối, tại sao ông không dùng "ý định"? Còn "Tham quan" là tiếng Hán, tiếng Việt là thăm viếng. Tiếng ta có sẵn "thân mến, thân yêu, thân thiết" không dùng lại đi vợ con tiêu "thân thương" vào! Chán! Hình như ông và bạn bè ông cùng ăn phải đũa của nhau, không còn biết phân biệt ngôn ngữ nào là Việt, ngôn ngữ nào là Zịch+! Họ thích "háng-dăng" như tham quan (thăm viếng) nghệ nhân (nghệ sĩ), xuất nhập khẩu (xuất nhập cảng) v.v. vì lệ thuộc Tàu, sợ Tàu đến nổi tàu-Tàu đâm chìm tàu-ta ngay trên biển của ta thì bảo là "tàu lạ"!

- Tóm lại, người trong nước họ chế tạo ngôn ngữ thế nào thì kệ họ, đừng vay mượn chôm chia, đừng thấy họ vẫy đuôi ông cũng vẫy theo, họ bức xúc ông xúc theo. Tôi đã khuyên bảo ông nhiều lần rồi, nhưng cứ như nước đổ lá môn, tôi chịu hết nổi rồi, thôi đường ông ông đi, đường tôi tôi đi.

Nói xong bà Xuân xách mông ra đi, bỏ lại Sách một mình bên đống rác gara-seo. Buồn thối ruột (dĩ nhiên) Sách than thân:

- Lỗi tại tôi, lỗi tại tôi mọi đàng, ai ngờ chỉ vì vài danh từ VC mà gia cang tôi tan nát! Còn những cái khác nữa của VC thì chắc khiếp đảm lắm đây!

Thưa đọc giả. Đây là chuyện xảy ra trong gia đình lão Bát-Sách, cộng đồng của Sách. Nếu ai thấy quen quen thì chẳng qua là có tật giật mình thôi. Xin mỗi người cố gắng một chút để giữ gìn tiếng Việt được trong sáng, nếu có bất chước thì tìm cái hay, đừng thấy "sang dốt nát" mà bắt quàng làm họ. Nhất là hiện nay các báo in, báo nói, báo hình... xin nhớ dùm vai trò quan trọng của truyền thông là giữ gìn tiếng Việt cho trong sáng.

Riêng tập thể các cựu QN, các cựu SVSQ, tập san quân đội, tiếng nói của tổng hội, của quân trường, của binh chủng nhất định phải nhặt những hạt sạn, giẻ rách ra khỏi diễn văn, thông cáo, báo chí của mình. Những tác giả gửi bài viết cho tập san BÐQ, đặc san TQLC, Đa Hiệu, KBC/HN, Chiến Sĩ Cộng Hòa, v.v. phải gạn lọc, nhặt những cái đình "án tượng, tiếp cận, thân thương, tham quan, năng nổ" v.v. trước khi gửi bài. Nếu muốn

dùng để riều thì nên bắt chúng nhốt vào cái còng 2 ngoặc kép (".. ") kéo làm đinh tai nhưc mắt đợc giả./.

Philatô

Nguồn: Internet E-Mail